

— Σωστόν! ἐψιθύρισε ὁ ἄββας ὠχρὸς ὡς φάσμα.

— Ἀναδοχέ μου, φίλτατέ μου ἀνάδοχε, εἰπέ μου μήπως ἔσφαλα ;..

— Σιωπή!.. διότι ἄλλως τρέχει κίνδυνον ἡ ζωὴ σου! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος σύρων μίαν ἄκραν τοῦ φορέματος τοῦ ἡνιόχου διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ αὐτὸν ὅπως σταματήσῃ. Ταυτοχρόνως δὲ κατήλθεν ἐσπευσμένως ἐκ τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ὁ Δεβὼτ τετραγαγμένος εἰς μάτην προσεκάλει αὐτὸν μετὰ μυρίων διαμαρτυριῶν.

Ὁ ἄββας ἔτρεξε ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδησιν περὶ τοῦ τί ἐπραττεν. Εἶτα, ἀφοῦ ὁ δροσερὸς ἀήρ καὶ ἡ κόπωση ἐπράυναν τὴν ἐξαψίν του, ἐρρίφθη μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ γλοεροῦ ὑψώματος καὶ ἐκεῖ ἔμεινε ρεμβάζων.

— Τὸ πᾶν ἀπωλέσθη! ἔλεγεν ἐνῶ ἐβόμβει ἡ κεφαλὴ του, τὸ πᾶν ἀνεκαλύφθη! Ὁ Λουβοῦ γνωρίζει τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Βαλβιέν. ὅλ παραβᾶλῃ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ βαπτίσματος μὲ τὴν ἀπουσίαν τῆς κυρίας Σκαρρών. αἱ κακολογίαι, αἱ ἀποθησαυρισμέναι εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θὰ βοηθήσωσι τὴν κακὴν πρόθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ. Τὰ πάντα ἀπωλέσθησαν!

Καὶ ὁ Ἰασπίνος ἐγερεθεὶς ἐχειρονόμει ὡς ἡθοποιός.

— Τί νὰ πράξω ; .. νὰ φύγω ; "Ω ! .. καὶ ὁ Γεράρδος ;.. Καὶ ἡ κυρία Μαιντενών, τὴν ὁποίαν θὰ ἐγκαταλείψω χωρὶς νὰ προειδοποιήσω ; Ὅλ ἤμουν ἄνδρος καὶ ἀχάριστος ! Ἄν τὴν προειδοποιήσω θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐμπρός, Ἰασπίνε ! Εἶνε σκληρὸν νὰ κομίσῃς εἰς τὴν μαρκησίαν τόσῃ λυπηρὰν ἀγγελίαν. Ἄλλ' ὁ Λουβοῦ εὐρίσκεται ἐπὶ τὰ ἔχνη καὶ εἶνε ἀπαραίτητον !

Καὶ ἀπέναντι τοῦ τοιοῦτου καθήκοντος ὁ ἄββας ἀνέλαβε θάρρος. Παρετήρησε τὸν ὀρίζοντα. Πρὸς τὰ δεξιὰ ἐκεῖτο τὸ στρατόπεδον, ὅπου ὁ Γεράρδος ἐκοιμάτο ἴσως ἀκόμη κατὰκοπος ἐκ τῶν μόχθων καὶ τῶν κινδύνων τῆς προτεριάς. Φεῦ ! ποῖται νέαι δοκιμασίαι ἐπεφυλάσσοντο εἰς τὸν προσφιλεῖ ἐκείνον μαθητὴν τοῦ γηραιοῦ Ἰασπίνου ;.. Πρὸς ἀριστερὰν ἐκεῖτο ἡ μονὴ τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ, ἧς ἡ ὀξεῖα κορυφὴ ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους. Ἐκεῖ ἐκοιμάτο ἐπίσης ἡ μαρκησία, ἣν ἀνέμενε τόσῃ λυπηρὰ ἐξέγερσις.

— Ἀς ὑπάγω εἰς τὸν Ἀγίον Γισλανόν! εἶπε κατ' ἐαυτὸν ὁ Ἰασπίνος.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἄββας, πολλαπλασιάζων τὰς δυνάμεις τῶν βραχειῶν κνημῶν του, ἤρχιζε νὰ διατρέχῃ τὴν ἔκτασιν. Ὁ περὶπατος ἐγένετο αὐτῷ χρήσιμος, διότι κατ' ὁδὸν ἐπῆλθεν αὐτῷ μία καλὴ ιδέα.

Τῷ ὄντι, ὅσῳ μᾶλλον ἐσκέπτετο τὴν φοβερὰν ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ κάμῃ πρὸς τὴν μαρκησίαν, τόσον ὀλιγώτερον ἡσθάνετο θάρρος. Ὁ μέλας ὀφθαλμὸς τῆς κυρίας Μαιντενών ἐξηκόντιζε φλόγας, ὧν ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ ὁ Ἰασπίνος ἐξεμνηδενίζετο. Ἐν τούτοις ὁμως ἀνάγκη πᾶσα ἦτο νὰ προειδοποιηθῇ. Ἐν μέσῳ

τῆς τοιαύτης ἀμηχανίας ὁ Ἰασπίνος ἀν-εμνήσθη τῆς Νανών.

Ἡ Νανὼν ἐξ ὅλων τούτων οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ. Ὁ διαρρέυσας χρόνος τὴν εἶχε καθήσυχάσει ἐντελῶς καὶ ἦτο πλέον ἐξησφαλισμένη καὶ ἡσυχος. Συνεργάτις ἢ συν-ένοχος ἄκουσιν εἰς τόσας μυστηριώδεις περιπετείας, ὡχυροῦτο μακαρίως ὀπισθεν τῆς ἐχευθείας, ἣν ὁ Ἰασπίνος εἶχεν ὑποσχεθῇ αὐτῇ, καὶ ἦν δὲν ἡδύνατο νὰ παραβῇ, χωρὶς καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ὑποστῇ κίνδυνον.

Ἡ φιλόθρησκος γυνὴ εἶχε καλῶς ὑπολογίσει πάντα ταῦτα. Ὅσακις ἐβλεπε τὸν Ἰασπίνον, ἐσφιγγεν ὁπωσοῦν τὰ χεῖλη τῆς, ἐταπεινὸν ὀλίγον τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τόσῳ φιλαρέσκως, ὥστε ὁ πονηρὸς διάβολος νὰ εὐρίσκη ἐκ τούτου κα-ποιαν εὐχαρίστησιν. Ἐλεγχον συνειδήσεως δὲν ἡσθάνετο ποσῶς φόβον καθόλου. Ἡ Νανὼν καὶ ὁ Ἰασπίνος συναντῶμενοι δὲν περιεπτύσσοντο πλέον ἀλλήλους, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐδάκνοντο.

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐδίστασε νὰ μιμηθῇ τὸν κύριον Βωμπάν, ὅτε οὗτος ἐξηκόντιζε τὰς βόμβας του κατὰ τῶν εἰρηνικῶν οἰκιῶν.

Ἐφθασε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πρώτου προγεύματος εἰς Ἀγίον Γισλανόν καὶ ἐζήτησεν ἀμέσως νὰ ἰδῇ τὴν δεσποινίδα Βαλβιέν.

Γινώσκουμεν ὅτι τὸ εὐδαίμων αὐτὸ ὑποκαίμενον εἶχεν ἰδίους θεράποντας καὶ θαλαμηπόλους. Μία τούτων, ἀφοῦ ὑπεκλίθη ἐνώπιον τοῦ ἄββα, εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτερον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς κυρίας Μαιντενών παρὰ μετὰ τῆς δεσποινίδος Βαλβιέν.

— Δὲν ἔχω νὰ κάμω μὲ τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος τρέμων ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδέᾳ τοῦ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν φοβερὰν δέσποιναν, ἔχω ὁμως σπουδαῖα πράγματα ν' ἀνακοινώσω εἰς τὴν δεσποινίδα Νανών.

— Ἄλλ' ἡ δεσποινὶς τώρα δοκιμάζει ἐν φόρμα τῆς.

— Εὐαρεστήθητε νὰ τῇ εἴπητε ὅτι τὴν περιμένω εἰς τὸν κήπον.

— Βεβαίως, κύριε ἄββα, ἀλλά...

— Καὶ θὰ μὲ καθυποχρεώσετε, φίλτατῃ δεσποινίς, ἐὰν προσθέσετε ὅτι τὴν ἀναμένω ἄνευ ἀναβολῆς.

— Πολὺ καλὰ.

Ἡ θαλαμηπόλος ἀπῆλθεν ἐν τάχει. Ἀναμφιβόλως ἦτο γνωστὴ ἡ ἰσχὺς, ἣν ἔχει ὁ Ἰασπίνος.

Δὲν εἶχον παρελθεῖ δέκα λεπτὰ ὅτε ἡκούσθησαν τραχεῖαι λέξεις καὶ ὀργίλαι ἐπιφωνήσεις εἰς τὴν καμπὴν μιᾶς δενδροστοιχίας. Ὁ Ἰασπίνος ἀνεγνώρισε τὴν Νανών. Ἡ γεροντοκόρη προσήρχετο ἐν τάχει, δύσθυμος, διότι ἔσπευδεν. Ἀνησυχία ἐζωγραφεῖτο εἰς τὸ ὄμμα τῆς, ὅπερ ἄνευ τούτου θὰ ἦτο φλογερὸν.

— Διὰ ποίαν αἰτίαν, κύριε ἄββα, ἐρχεσθε νὰ μὲ ἀπασχολήσετε ; ἡρώτησεν ἀσθμαίνουσα.

Ὁ Ἰασπίνος ὑπεκλίθη εὐσεβάστως.

— Τώρα θὰ σᾶς τὸ εἶπω, δεσποινίς, ἀπήντησεν.

— Σᾶς παρακαλῶ ὁμως γρήγορα.

— Ὅσῳ γρηγορώτερα δύναμαι. ἀλλ' ἐν πρώτοις, παρακαλῶ, ἄς ἀποσυρθῶμεν κατὰ μέρος.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶνε τόση ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν κατ' ἰδίαν, εἶπε μετὰ στρυφνότητος ἡ γεροντοκόρη διαστέλλουσα μετ' ὀργῆς ἀνυποκρίτου τὰ ὄμματα καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐξετάζουσα ὅτε μὲν τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκοντο, ὅτε δὲ μετὰ προσεκτικῆς ἐρεύνης τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἰασπίνου.

— Δὲν κάμνετε καλὰ νὰ μὴ τὸ ὑποθέτετε, δεσποινίς, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἦτο τόση ἀνάγκη νὰ συνομιλήσωμεν κατὰ μόνας καὶ ἄνευ μαρτύρων.

Ἡ Νανὼν ἐφριξάσεν.

— Τί τρέχει πάμιν ; εἶπεν.

— Σοβαρὰ πράγματα. ἔβαπτίσσαμεν ἄλλοτε ὁμοῦ ἐν παιδίον.

— Ὅλ σιωπῆσης ; ἀνέκραξε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ δεσποινὶς Βαλβιέν τρέμουσα σύσσωμος.

— Τὸ δὲ παιδίον αὐτό, περὶ τοῦ ὁποίου τόσον ὀλίγον ἐνδιαφέρεσαι, ἔγεινεν ἀνὴρ, ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος ὁ ἄββας.

— Καὶ μὲ αὐτό ; ..

— Ἐγεινεν ἕνας ἀχρεῖος.

— Καὶ τί ἐπεμβαίνω ἐγώ ;

— Ἰκανὸς νὰ διαπραξῇ τὰ πάντα.

— Δὲν παταίω ἐγώ.

— Ἰκανὸς νὰ κατασυντρίψῃ τὸν ἀνάδοχόν του.

— Ὑπερασπίσου.

— Καὶ τὴν ἀνάδοχόν του.

— Τί λέγεις ; ἀνέκραξεν ἡ Νανὼν, ἧς ἡ μορφὴ τοσοῦτον ἠλλοιώθη, ὥστε ὁ Ἰασπίνος θὰ ἡσθάνετο οἰκτον, ἐὰν εἶχε κειρόν.

— Νὰ μὲ καταστρέψῃ ! .. Μὲ γνωρίζεις λοιπόν ; ἐπανελάθει ἡ γεροντοκόρη.

— Καὶ ποῖος δὲν σὲ γνωρίζει. Φεῦ ! τὸ μεγαλεῖον ἔχει αὐτὸ τὸ δυσάρεστον.

Ἐπεσοὶ συνέχεια.

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκάζομεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Α'

Μὴν παρῆλθεν. Αἱ χιόνες διελύοντο καὶ τὸ νέον ἔτος ἐφθασε, κατάφορτον, συνήθως, ἐκ τῶν ἀναγκαστικῶν δώρων καὶ τῶν ὀχληρῶν ἐπισκέψεων.

Ὁ Μάξιμος ὁμως δὲν εἶχεν ἐπανάιδει οὔτε τὴν κόμησσαν Γιάλτα, οὔτε τὴν καλλονὴν τοῦ σκέτιν, ἡ ὁποία τοῦ ἀφήρπασε τὸ βραχιόλιον.

Τὸ συμβὰν τὸ ὁποῖον ἤρξατο εἰς τὸ σκέτιν, ἔσχε τέλος μᾶλλον ἰδιοτροπότερον ἢ τὴν ἀρχήν.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ διακοπέντος δεῖπνου, ὁ Μάξιμος μᾶτην ἐπερίμενε ἐφ' ὅλην τὴν πρωΐαν τοὺς μάρτυρας τοῦ ἀγριανθρώπου. Τὴν μεταμεσημβρίαν, παρὰ τὴν σοφὴν συμβουλὴν τοῦ ἱατροῦ, μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν δύο φίλων του, τοὺς ὁποίους ἐξ-ἀπέστειλεν εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ.

Εὗρον τὴν θύραν κλειστήν· ἔκρουσαν ἐπανειλημμένως τὸν κώδωνα, ἀλλ' ἀνωφελῶς, καὶ οἱ δύο μάρτυρες ἐπανέστρεψαν ἄπρακτοι.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Μάξιμος αὐτοπροσώπως ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀγριανθρώπου. Ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ἐπέτυχεν νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὴν θύραν.

Ὁ ὑποχρεωτικὸς θυρωρὸς τῆς ἀπέναντι οἰκίας τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἐξεπότηδες ἔσπευσε νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ἡ Ἀρκοῦδα ἔφυγε καὶ δὲν τὸν εἶδον ἀπὸ τριάκοντα ἔξ ὥρων, οἱ δὲ γείτονες, οἱ ὅποιοι τὸν ἀπηγάδοντο, εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομίαν ὅτι βεβαίως εἶχε διαπραχθῇ ἐγκλημα εἰς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο οἶκημα.

Ὁ ἀστυνόμος ἦλθε καὶ ἐπεσκέφθη τὴν οἰκίαν λεπτομερῶς, οὐδαμοῦ ἀνεῦρον πτώμα, οὐδ' ἄλλο τι. τὸ ὁποῖον νὰ μαρτυρῇ ὅτι ἐπῆλθε που βία. Τὰ ἔπιπλα, ὥρατα καὶ καινουργῆ, εὕρισκοντο ἐν τάξει, καὶ οὐδ' ἐφαινοντο κἄν ὅτι ἐχρησιμοποιήθησαν ποτέ, ἢ ὅτι ἀπεκοιμήθη τις ἐπὶ τῶν πολυτελῶν κλινῶν, αἵτινες ἐκόσμουσαν τοὺς κοιτῶνας τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πατώματος.

Ἡ φωλεὰ τῆς ἀρκοῦδας εὕρισκετο, ὡς ὑπέθετον οἱ γείτονες, εἰς τὸ βῆθος ἐνὸς σπηλαίου. Ὑπῆρχον ἐκεῖ στῶμα, καλύμματα καὶ τρόφιμα. Πίθος οἴνου, βρέλιον ρακῆς, παστὰ καὶ καπνιστὰ κρέατα τοῦ Ἀμβούργου, χοιρομήρια τῆς Μαγιᾶς καὶ ρέγκαι τεταριχυμέναι.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἐρεύνης ταύτης ἦν ὅτι ὁ κατεργάρας αὐτὸς ἔφυγε καθὼς καὶ ἦλθε, χωρὶς δηλαδὴ νὰ μάθουν διατί, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὰ ἔπιπλα, ἅτινα ἀφήκεν, ἐπῆρκον νὰ πληρωθῇ τὸ ἐνοίκιον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠσυχολήθησαν πλέον περὶ αὐτοῦ.

Τοῦ ἰδιοκτήτου ἦτο λοιπὸν συμφέρον νὰ τὸν ἀναζητήσῃ. Ὁ Μάξιμος μὴ θεωρῶν ἑαυτὸν ἡττηθέντα ἐπορεύθη εἰς τοῦ ἰδιοκτήτου, ὁ ὁποῖος τῷ εἶπεν ὅτι πληρωθεὶς τὸ ἐνοίκιον τριῶν ἐτῶν, οὐδ' ἀνησυχεῖ κἄν πρὸς τὸ παρόν.

Ποῦ νῦν νὰ εὕρῃ αὐτὸν τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μὴ ἀφίνον ὀπισθέν του, οὐδ' ὑπηρέτας, οὐδὲ φίλους οὔτε ἐρωμένην;

Διότι βεβαίως ἔλαθε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτιν.

Ἀλλ' οὐδὲ περὶ αὐτῆς ὁ Μάξιμος ἐδυνήθη νὰ λάβῃ πληροφορίας.

Μᾶτην ἠρώτησε τοὺς σπουδαιότερους

ἀεργούς τῶν Παρισίων, οὐδεὶς ἐγνώριζε τι περὶ τοῦ ἀστέρος τούτου, τοῦ λάμψαντος μίαν ἢ δύο ἐσπέρας καὶ ἐξαφανισθέντος χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἵχνη.

Καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ κύκλου του, οὐδ' αὐταὶ ἐδυνήθησαν νὰ τὸν πληροφορήσωσι τι περὶ αὐτῆς.

Ἡ κυρία Σερζᾶν σὰς ἦτο παντελῶς ἀγνώστος καὶ μάλιστα ἐγέλασαν πολὺ εἰς βάρος τοῦ Μάξιμου, ὅταν ἐτόλμησε νὰ ταῖς εἴπῃ ὅτι ἦτο αὕτη ἡ ὠραιότερα γυνὴ ἀφ' ὅσας ποτὲ συνήντησεν εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐλευθερίων.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι ἀστὴρ τοσοῦτ' φαινὸς διῆλθεν ἀπρακτῆρτος ἐκ τοῦ κόσμου των.

Καὶ ὁ Μάξιμος ἀποθαρρυνθεὶς πλέον, ἐπέισθη ὅτι ἡ κυρία Σερζᾶν οὐδέποτε σπουδᾷως ὑπῆρξε τῆς τάξεως τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, ἀλλ' ὅτι ἐκ συμπαιγνίας μετὰ τοῦ ἀγριανθρώπου τῆς ἐδέχθη νὰ δειπνήσῃ μετὰ τοῦ θαυμαστοῦ τῆς Μαξιμου, ὅπως δυνήθη νὰ τοῦ ὑποκλέψῃ τὸ βραχιόλιον.

Τὸ πρᾶγμα ἐγένετο καὶ δὲν τὴν ἐπανεῖδε πλέον κανεὶς. Ἀμφότεροι δὲ ἀπῆλθον εἰς συνάντησιν τῆς κοιτοχέρας, ἡ ὁποία εἰς τὸ ἐξῆς θὰ κοιμᾶται ἐντελῶς ἡσυχος.

Εὕρισκοντο ἤδη ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς καὶ ἡ ἀποκοπεῖσα χεὶρ καὶ τὸ βραχιόλιον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐστόλιζεν. Εἶνε γυνὴ συνετὴ καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ εὕρισκοντο εἰς ξένας χεῖρας τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματός της.

Ὁ Μάξιμος συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀποτυχίας του, ἀλλὰ καὶ ταχέως ἐπαρηγορήθη, διότι εἶνε ἀλλοῦ ἀπασχολημένος.

Ἀφ' ἧς ἐγνώρισε τὴν ἰδιοτροπὸν ἐκείνην κόμησσαν, ὅλονεν αὐτὴν σκέπτεται. Καὶ τοσοῦτ' μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν τὴν ἐπανεῖδεν.

Αἱ προρρήσεις τοῦ ἱατροῦ ἐπληθύνοντο. Ἡ κυρία Γιάλτα εἶνε ἐπικινδύνως ἀσθενής· ὑπάρχει φόβος περὶ τῆς ζωῆς της καὶ ὁ κ. Βιλλαγῶς δὲν ἐγγυᾶται ὅτι θὰ τὴν σώσῃ. Δὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ πλησίον της καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καθ' ἐκάστην δίδει εἰδήσεις περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου τῆς κομήσεως εἰς τὸν Μάξιμον.

Καὶ δὲν μεγαλοποιεῖ τὴν σοβαρότητα τῆς ἀσθενείας, διότι ὁ Μάξιμος καθ' ἐκάστην πορευόμενος εἰς τὸ μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρειδλάνδ ἵνα πληροφορηθῇ, διακρίνει τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν λύπην εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἱατροῦ. Καὶ δις ἢ τρίς μάλιστα κατέλαβεν αὐτὸν δακρύοντα.

Ἀλλ' ὁ Οὐγγρος φαίνεται ἤδη μᾶλλον βέβαιος. Ἡ κόμησσα νῦν εὕρισκεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναρρώσεως, τὴν κρίσιμότεραν δηλαδὴ στιγμὴν τῆς νόσου, ὁ κύριος Βιλλαγῶς λέγει ὅτι ἡ κόμησσα ἐξεδήλωσεν ἤδη τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προτέραν ζωὴν της καὶ ὁ Μάξιμος λίαν ἐκολακεύθη μαθὼν ὅτι συχνάκις ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐζήτησε μάλιστα καὶ νὰ τὸν ἴδῃ.

Δυστυχῶς πρέπει νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάνευσιν τοῦ ἱατροῦ, δισταζόντος ἔτι.

Παρακαλεῖ τὸν Μάξιμον νὰ ὑπομένῃ καὶ τὸν ἐξορκίζει νὰ μὴ εἴπῃ τι, ὅπερ δυνατόν νὰ ταράξῃ τὴν κόμησσαν, ἅμα τῇ ἐπιτραπῇ ἡ εἰσοδος. Τῷ ἐπαναλαμβάνει δὲ ὅτι ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις θὰ ἦνε καταστρεπτικὴ εἰς αὐτὴν οὖσαν νευρικῆς κρίσεως, καὶ ἡ ὑποία μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνῃ ἔνεκα ἀφροσύνης. Καὶ ὁ Μάξιμος ἐξ ἀνάγκης ἀνακρίνει ἀριθμεῖ ὁμως τὰς ἡμέρας, διότι ἀπασαί αἱ σκέψεις του ἀποβλέπουσι εἰς τὴν κόμησσαν. Προσεπάθησε νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε καὶ ἤδη ἐρωτᾷ ἑαυτὸν μήπως πρώτην ταύτην φοράν εἶνε ἀληθῶς ἐρωτευμένος.

Εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύθη ὅτι αἰσθάνεται καὶ τοῦτο εἶνε δηλωτικὸν σύμπτωμα, διότι οὐδέποτε ἄλλοτε ἔκρυπτεν ἀπὸ τὴν φίλην του τὰς ἰδιοτροπίας τῆς καρδίας του καὶ τὰς ἐκάστοτε κυριαρχούσας ἐπ' αὐτῆς, ὅσον μηδαμινὰ καὶ ἂν ἦσαν. Ἐγένετο ἐχέμυθος, σχεδὸν ἄγριος καὶ οὐδ' ἐπιδιώκει πλέον τὴν συντροφίαν τοῦ φίλου του Ἰουλίου Βινιόρου. Ἐν τούτοις δὲν τὸν ἀποφεύγει καὶ χαίρει ὁσάκις εὐτυχεῖ ὁ καλὸς οὗτος φίλος.

Ἐπῆλθε νῦν μεταβολὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Δορζέρ, μεταβολὴ μεγάλη.

Ὁ Βινιόρὸς προσεβιάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ συνεταίρου, καὶ ὅπερ σπουδαιότερον, ὁ διευθυντὴς τοῦ τῷ ἐπέτρεψε νὰ περιποιηθῇ τὴν Ἀλίκην, ἡ ὁποία δὲν ἀποβάλλει τὰς περιποιήσεις του.

Καὶ αὕτη ἐπίσης εἶνε παρηλαγμένη. Ἡμέρας τινὰς ἀπὸ τοῦ περιπάτου εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης ἡ νεαρὰ κόρη τὰ πάντα διηγῆθη εἰς τὸν πατέρα της.

Ὁ Ἰωσήφ, ὁ πολὺ περιποιητικὸς ὑπηρέτης, πρὸ ὀλίγον ἀπεβάλετο, ἂν μὴ αὕτη ἐζήτηε τὴν χάριν δι' αὐτόν.

Ἐντεῦθεν ὁ ἐξαδελφὸς τῆς Μαξιμου ἀπέκτησε μεγάλην ὑπόληψιν παρὰ τῷ θεῷ του, ὀφείλοντι αὐτῷ χάριτας διὰ τὴν ἐπέμβασίν του. Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν του ἡ Ἀλίκη διεκήρυξεν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὴν ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ, καὶ ὅτι ἦτο πρόθυμος ν' ἀκολουθήσῃ τὰς πατρικὰς ὁδηγίας.

Ὁ Τραπεζίτης ἐπωφελήθη τῆς περιστάσεως ἵνα παρουσιάσῃ τὸν ὑποψήφιόν του, καὶ οὐδεμίαν ἐγένετο ἐκ μέρους τῆς Ἀλίκης ἀντίρρησης.

Ἐζήτησε μόνον καιρὸν ἵνα τὸν γνωρίσῃ καὶ ἐπέτυχεν παρὰ τῷ πατρί της νὰ μὴ ἐνεργηθῇ καταδίωξις κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ καὶ οὐδὲ νὰ προσφερθῇ ποτὲ πρὸ αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ ἀπόντος.

Ἀπασαί αὐταὶ αἱ παρατηρήσεις ἐγένοντο δεκταὶ ἄνευ δυσκολίας. Ὁ Βινιόρὸς δειπνᾷ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ· ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη σχεδὸν ἐξετίμησε τὰ προτερήματά του καὶ τὸν ὑποδέχεται εὐχαρίστως.

Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ σχέσις αὕτη θὰ συνδεθῇ προσεχῶς διὰ γάμου.

Ὁ δὲ σύνδεσμος οὗτος εἶνε τοσοῦτ' μᾶλλον πιθανὸς καθόσον ὁ Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ ἀπὸ μηνὸς ἤδη δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς.

Ὁ συνταγματάρχης Βορισῶφ πολλὰ

κας ὁμολόγησε μετὰ τοῦ κυρίου Δορζέρ καὶ ἀπεφασίσθη μετὰ τῶν ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς κλοπῆς ἐγκυκλοποιήθη πλέον ὀριστικῶς.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ κιβωτιδίου τοῦ ἐνδιαφέρεται εἰς ἄκρον περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τῆς δεσποινίδος Δορζέρ. Τοσοῦτον δὲ ὁ πατήρ τὸν εὐγνωμονεῖ, ὥστε ἐσκέφθη νὰ τὸν προσκαλέσῃ εἰς τὰς κατὰ πᾶσαν τετράδα ἐσπερίδας τοῦ, ἀλλ' ἡ Ἀλίκη ἀντέστη.

Ὁ συνταγματάρχης τῇ ἀναμιμνήσκει λυπηρὰ συμβάντα, καὶ δι' αὐτὸ ἀποφεύγει νὰ τὸν ἴδῃ. Ἐπῆλθε δὲ καὶ ἐτέρα μεταβολὴ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Τραπεζίτου. Τὸν Γῶγον ἀντικατέστησαν διὰ τινος μικροῦ χωρικοῦ, τὸν ὁποῖον μετεκαλέσατο ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ ὁ κύριος Δορζέρ διὰ νὰ τὸν συνεθίσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γραφείου.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Γῶγος δὲν ἐφάνη οὔτε τὴν ἐκπύριον, οὔτε τὴν ἀκόλουθον, ὁπότε ὁ Τραπεζίτης ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἀπὸ μέρους τῆς χήρας Περιὰς ἀγγέλλουσαν αὐτῷ ὅτι ὁ μικρὸς ἔγγονός της ἦτο ἐτοιμοθάνατος. Ὁ κύριος Δορζέρ φιλεύσπλαγχνος λίαν, μεταβὰς ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ, ἐπληροφόρηθη ὅτι τὸ ταλαίπωρον παιδίον τὸ εὖρον τὴν νύκτα κατὰ τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ καὶ μετέφερον εἰς τὴν μάμμην του μὲ τετρασμένον βραχίονα καὶ τὸ κραινὸν βεβλαμμένον, ὅτι δὲ παρελθῇ καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἔλπις σωτηρίας.

Ὁ κύριος Δορζέρ προσέφερε μεγίστην χρηματικὴν βοήθειαν μὴ γενομένην δεκτὴν καὶ ὁ Μάξιμος πληροφορηθεὶς τὸ αὐτὴν καὶ τὴν μετέβη ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Γῶγου, ὁ ὁποῖος ζῇ μὲν ἔτι, ἀλλὰ καὶ δὲν δύναται νὰ οὐκίλῃ.

Τοσαύτη ἦτο ἡ ταρχὴ ἢ ἡσθάνθη, ὥστε ἀπώλεσε τὴν μνήμην καὶ δὲν δύναται νὰ διηγηθῇ τί τῷ συνέβη.

Καὶ μένει εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἀφ' ἧς καὶ ἡ κόμησσα ἡσθάνθησεν.

Προστάτης καὶ προστατευόμενος μικροῦ δεῖν ἀπέθνησκον, ταυτοχρόνως.

Οὕτως εὐρίσκοντο τὰ πράγματα, ὅτε πρῶταν τινὰ ὁ Μάξιμος μετὰ τὸ πρῶγευμα τοῦ ἐξῆλθεν, ὡς πάντοτε θρησκευτικῶς ἔπραττε, νὰ μεταβῇ καὶ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τῆς κομῆσεως Γιάλα.

Αἱ τῇ προτεραίᾳ ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ δοθεῖσαι αὐτῷ ἦσαν καλαί. Αἱ δυνάμεις ἐπανήρχοντο, ὁ πυρετὸς ἐξηλείφθη, καὶ χάρις εἰς τὴν ἀνάπαυσιν ὑπῆρχεν ἔλπις ὅτι ἡ ἀναρωνύουσα ἡδύνατο νὰ δεχθῇ τοὺς φίλους της.

Ὁ Μάξιμος ἦν ἑξάλλος ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἐσκέφθη νὰ πορευθῇ εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου τοῦ Βινιόρου, τὸν ὁποῖον πολὺ ὀλίγον ἔβλεπε τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας.

Ὁ οὐρανὸς ἦν αἰθριος, ἡ ἀτμόσφαιρα γλυκεία καὶ ὁ περίπατος εὐάρεστος, ἀν καὶ τὰ πεζοδρόμια δὲν εἶχον ἐντελῶς στεγνωθεῖ.

Ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης διηυθύνθη περὶ τὸ μέγαρον τοῦ θεοῦ του, ἀνα-

λογιζόμενος τὰ παραδοξὰ συμβάντα τοῦ κόσμου τούτου. Ἐξ ἐβδομάδας πρότερον ἀπόπειρα κλοπῆς, τὸν ἔρριπεν εἰς ὁδόν, τὴν ὁποίαν μετὰ ζέσεως ἠκολούθησε, καὶ ἦτις τὸν ὠδήγησε διὰ σειρᾶς ἀπροόπτων συμβάντων νὰ γνωρίσῃ ἀξιολάτρευτον γυναῖκα, πρὸς τὴν ὁποίαν παραβαλλομένη ἡ κυρία Σερζάν ἦτο πρόστυχος καὶ χυδαία καλλονή. Καὶ εἶχεν ἤδη λησμονήσει ἐντελῶς τὸ κομμένο χέρι, τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοέλ, καὶ τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέτιν, ἵνα ἐνθυμεῖται καὶ συλλογίζεται μόνον τὴν κόμησσαν, τὴν ὁποίαν μόλις εἶδε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς χιόνος, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἐφύλαττε τόσῳ ζωηρὰν καὶ θερμὴν ἀνάμνησιν.

Ἀπίθانون ὅτι ἐνθυμεῖτο καλῶς καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ της, ἐνίοτε δὲ τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὴν εἶδεν ἐν ὀνείρῳ. Ἡ δυσανάγνωστος ὁμοῦ αὕτη φυσιογνωμία δὲν ἀπεμακρύνετο τοῦ πνεύματός του ὡς εὐχάριστον φάντασμα, τὸ ὁποῖον, μὴ τὰς ἐκείνης του, δὲν ἐσπευδε νὰ ἐπαναλάβῃ σάρκα.

Περὶ τῶν λοιπῶν οὐδ' ἐφρόντιζεν. Διὰ τὴν ν' ἀσχολεῖται περὶ τοῦ Βινιόρου καὶ τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Ἀλίκης; Ὁ Βινιόρ ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἡ ἐξαδέλφη του ἐθεραπεύθη ἀπὸ ἀνοήτου πάθους. Ἐπλεον πλησίον πρὸς τὸν ἥμερον λιμένα τοῦ γάμου, καὶ τὸ πᾶν ἀνήγγελε περὶ αὐτοῦ ὅτι πολὺ ταχέως ἤθελον εἰσελθεῖ.

Ἐτι δ' ὀλιγώτερον ὁ Μάξιμος ἀνησυχεῖ περὶ τοῦ Ροβέρτου, τὸν ὁποῖον ὀλίγον ἐγνώριζε, καὶ ὅστις ἐνοχος ἢ μὴ τῆς κλοπῆς, λίαν κακῶς συμπεριφέρθη ἀπὸ τῆς ὑπόπτου ἀναχωρήσεώς του.

Βεβαίως δὲν ἤξιζε νὰ ἐνδιαφερόνται τις περὶ τῆς τύχης τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ, ὀλιγώτερον ἀξιολυπήτου ἢ ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος Γῶγος, ὁ ὁποῖος μικροῦ δεῖν ν' ἀποθάνῃ.

Τὸ καυμένο τὸ παιδί, ἦτο καλλίτερα, ἔλεγον, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ ἐσκέπτετο συχνάκις, τί ἡδύνατο νὰ κάμῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ὅτε ἤθελον ἐντελῶς ἀναρρώσει.

— Πρέπει νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν Βινιόρ διὰ νὰ τοῦ εὖρω μία καλὴν θέσιν, ἐσκέπτετο φθάσας ἔξω τοῦ μεγάρου τοῦ θεοῦ του.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καθ' ὅς ὥρας τὰ γραφεῖα εἰργάζοντο καὶ ὁ Μάξιμος εἰσῆλθε χωρὶς νὰ συναντήσῃ τινά.

Ἐδεῖ νὰ διέλθῃ διὰ τινος εἰσόδου ἐστειγασμένης, ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκεῖθεν στρέφων δεξιὰ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ γραφεῖα.

Ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐσπέραν τινὰ κατὰ τὰς ἑνδεκά οἱ δύο φίλοι συνητηθήσαν πρὸς ἑτέρα δύο άτομα, τὸν ἕνα ὑψηλὸν καὶ τὸν ἕτερον βραχύτερον, σπεύσαντας νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ὁδόν.

Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην ὁ Βινιόρ ἐλάμβανε γνῶσιν τῆς ἀποπείρας τῆς κλοπῆς καὶ ὁ Μάξιμος ἀνεκάλυπτε τὸ κομμένο χέρι.

Οἱ δρᾶσαι τῆς ἀποπείρας ταύτης ἀναμφιβόλως διήλθον παρ' αὐτοῖς, καὶ ὁ Μάξιμος πολλάκις ἀνελογίσθη ὅτι ὁ εἰς τοῦ-

των ἦτο βεβαίως γυνή, ἐνδεδυμένη ἀνδρική, τὴν ὁποίαν μάτην προσεπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ.

Τὸ συμβάν τοῦτο ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του, καὶ πρῶτην ταύτην φορὰν ἀφ' ἧς κατεδίωκε τοὺς κλέπτας, ἐσκέφθη ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὑψηλὸς πιθανὸν νὰ ἦτο ὁ ἀνθρωπος τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ.

Τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, ἡ αὐτὴ κατασκευὴ τοῦ σώματος. Ἡ γυνὴ ὁμοῦ, ἡ ἀνδρική ἐνδεδυμένη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἦνε ἡ κυρία Σερζάν, ἀφοῦ εἶχε καὶ τὰς δύο χεῖρας της.

— Ὅλοι αὐτοὶ θὰ ἦνε συνένοχοι. Ἐνῆργησαν ὁμοῦ ὡς ὑποτελεῖς προσώπου τὸ ὁποῖον ποτὲ θὲν θὰ γνωρίσουν. Ἡ ἀρκοῦδα ἐστάλη τὸ πρῶτον μὲ μίαν γυναῖκα ποῦ ἀφῆκε τὸ χέρι της εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης. Ἐστάλη καὶ πάλιν τὴν δευτέραν φορὰν καὶ ἐπέτυχε, χωρὶς τὴν κουλοχέρα.

Κατόπιν ἡ ἀρκοῦδα, ἤθελε καὶ καλὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ βραχιόλι καὶ συνεταίρισθῃ μὲ τὴν μελαγχροινὴν. Αὐτὸς τὴν ἐστελεῖν εἰς τὸ σκέτιν.

Μὰ πῶς ἔμαθε πῶς θὰ πάγω ἐγὼ εἰς τὸ σκέτιν;

Μυστήριον, καθὼς καὶ ὅλα τ' ἄλλα.

Εἶνε ὁμοῦ βέβαιον πῶς τὸ ἤξευρε. Οἱ λωποδύται ποῦ μὲ ἠκολούθησαν ἦσαν εἰς τὰς διαταγὰς του, ἀν ἡ κυρία Σερζάν δὲν ἐπετύγγανε νὰ τοῦ τὸ πάρῃ μὲ τὸ καλὸ.

Ἐκεῖνη ἐπροσπάθησε. Τώρα ἐννοῶ διατί οἱ λωποδύται δὲν μὲ προσέβαλαν εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ. Εἶχαν διαταγὴν νὰ περιμένουν νὰ πάγῃ ἡ κυρία σπῆτι της, καὶ νὰ μ' ἀφήσουν ν' ἀπομακρυνθῶ ὀλίγον.

Εἰς τὸ θέατρον πάλιν ἐξανάρχισαν, καὶ ἐπέτυχαν, ἀλλὰ τί μὲ μέλει; Στὸ διάβολο καὶ τὸ βραχιόλι καὶ ὁ ἀγριάνθρωπος καὶ ἡ μελαγχροινὴ καὶ ὅλοι αὐτοὶ... καὶ ζήτω ἡ κόμησσα Γιάλα!

Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς, ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ γινότανε ἀν ὁ μπάρμπα Ντουλεβάν ἐπρόσεχε καλὰ εἰς τὸ θυρωρεῖόν του. Ὁ θεὸς μου τὸν πληρόνει νὰ φυλάττῃ τὸ σπῆτι του καὶ αὐτὸς κοιμᾶται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Στοιχημακτιζῶ πῶς καὶ τόρα ρογχαλίζει ἀπάνω στὴν πολυθρόνα του.

Ὁ Μάξιμος ἔστη πρὸ τοῦ θυρωρείου καὶ ἔρριπεν ἐντὸς βλέμμα.

Ἡ ὑαλόφρακτος θύρα ἦτο ἡμίκλειστος καὶ εἶδε μέσῳ νεφέλης καπνοῦ τρεῖς ἀνδρας, ἔχοντας ἐστραμμένα πρὸς αὐτὸν τὰ νῶτα καὶ καπνίζοντας.

Ὁ Μάξιμος τοὺς ἀνεγνώρισεν ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῆς φωνῆς των. Ἦτο ὁ θυρωρὸς Ντουλεβάν, ὁ θαλαμηπόλος Ἰωσήφ καὶ ὁ Μαλικόρν, ὁ ὑπηρέτης τοῦ γραφείου.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἐξηρέθισε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου Δορζέρ, καὶ ἐσκόπει νὰ τοὺς ἐκδιώξῃ ἐκεῖθεν, ὅτε φράσις τις τὸν ἐσταμάτησεν.

— Σὰς τὸ ἔκαναλέω, ἔλεγεν ὁ Ἰωσήφ, ὅτι ὁ γραμματέας εἶνε ἄθως σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Τότε λοιπὸν γιὰ τὸ κοψὲ λάσπη; ἠρώτησεν ὁ μπάρμπα Ντουλεβάν.

— Γιατί ὁ γέρος δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. Τὸ παιδί ὅμως αὐτὸ δὲν ἄγριζε ὅτ' ἦν κάσσα, νὰ μὲ κάψῃ ἢ φωτιά.

Ὁ Μάξιμος ἔμεινε κατὰπληκτος. Ἡ κλοπὴ ἦτο γνωστὴ παρὰ τοῖς ὑπηρεταῖς, μὲντας τὰς προφυλάξεις, αἰτίνες ἐλήφθησαν. Ὁμίλει τόσον ἐλευθερίως ἢ ὑπερησεία περὶ τῶν ἐρώτων τῆς Ἀλίκης! Γέρων δὲ λέγοντες οἱ ὑπηρεταῖ, ἐννόουν τὸν κύριον Δορζέρ.

Ὁ Μάξιμος ἐκράτησε τῆς ὀργῆς του καὶ ἤκουσε τὴν συνέχειαν.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως πολὺ παράξενον εἶπεν ὁ Μαλκιδόρν, νὰ μὴ ποῦν τίποτε στὴν ἀστυνομίαν.

— Ἐννοία σου καὶ ὁ ἀφέντης δὲν εἶνε βλάκας. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν συμφέρει γιὰ τὴν κόρη του· ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξευρε πῶς τῆς ἐπονοῦσε τὸ 'δόντι της γι' αὐτόν. Καὶ ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, δὲν ἔχει καὶ ἄδικο. Εἶνε πολὺ περὶ καλλίτερος ἀπ' αὐτὸν τὸν σαχλὸ Βινιού. Ὁ γέρος ὅμως ἔχει ἄλλαις ιδέαις καὶ δὲν κυττάζει αὐτά...

— Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, εἶπεν ὁ Ντουλεβάν, δὲν φταίει αὐτός ἂν ἔκλεψαν τὴν κάσσα καὶ ἂν ὁ Καρνοὲλ τὸ ὅστηψε. Ἐπειτα, ἀφοῦ ὁ ὠμορφος γραμματικὸς του εἶνε ἀθῶος, γιὰ τὴν δὲν ἔξομε ποῦ βρισκείται;

— Ἐέρουν ἄλλοι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωσήφ μετ' ὕφους ἐπιβάλλοντος. Εἶνε ὅμως ἀλήθεια πῶς ἐδῶ καὶ ἓνα μῆνα δὲν ἀκούστηκε νὰ 'μιλοῦν γι' αὐτόν. Καὶ ἀπάνω σ' αὐτὸ ἐγὼ ἔχω κῆτι στὸ νοῦ μου. Γιὰ νὰ μὴ τὸν ξανακίδουν θὰ πῇ πῶς τὸν ἔστειλαν στὰ θυμαράκια!

— Τί λές, νὰ τὸν σκότωσαν;

— Τὸ λέω καὶ τὸ ξαναλέω. Γιὰ 'μένα εἶνε βεβαιότατον.

— Καὶ ποιὸς νὰ τὸν σκότωσε;

— Ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς ἤτανε ἐμπόδιο.

— Ἐλα δά. Θὰ τὸ μάθαινε ὁ κόσμος ὅλος.

— Αἰ, σῶπα, ἀνέκραξεν ὁ Μαλκιδόρν καὶ θὰ πῇγε στὴν Ἀμερικὴ. Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἔκλεψε καὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ ποιὸς ἔκλεψε, κατὰ τὴν ιδέαν μου. Ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ὁ περικοσμός.

— Ὁ Γῶγος! μπᾶ! τί λές. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν τὸν ἐχώνευα διόλου αὐτὸν τὸν τσακπίνη, γιὰ τὴν δὲν μᾶς ἄφρινε ποτὲ σὲ ἡσυχία, μὰ δὲν τὸ πιστεύω καὶ διόλου νὰ κλέψῃ μιὰ κάσσα. Τὸ πρῶτο καὶ κύριον ποῦ δὲν ἔμεινε ποτὲ ὕστερα ἀπὸ τῆς ἐξ ὅτ' ἔγραφε.

— Ἀ! μπᾶ. Ἐνα πρωτὶ τὸν εὗρηκα, πάνε τρεῖς μῆνες τώρα, καὶ κοιμότανε ἀπάνω σ' ἓνα τραπέζι. Ἐπειτα μοῦ λέγε πῶς τὸν ἐκλείδωσα μέσα χωρὶς νὰ τὸν προσέξω. Ἐκεῖνος θὰ μ' ἐπόρεσε νὰ κρυφθῇ σὲ κανένα ντουλάπι τοβράδου τῆς κλεψιάς. Καὶ ὅταν συλλογιζώμαι πῶς ὁ ἀφέντης

παρὰ λίγο νὰ μὲ διώξῃ τὸ μετανοιώνω ποῦ δὲν τοῦ τὸ εἶπα τότε.

— Μπορεῖ νὰ ἦνε καὶ αὐτός, εἶπεν ὁ Ἰωσήφ. Στοιχηματίζω ὅμως πῶς τὸν ἔβαλαν ἄλλοι. Ἀ! δὲν σᾶς εἶπα πῶς τὸν βρῆκαν στὸ δρόμο μισοσκοτωμένον! Ἐ! θὰ τὸν σκότωσαν γιὰ νὰ μὴ τοὺς μαρτυρήσῃ.

— Σωστό· ἀνέκραξεν ὁ Μαλκιδόρν.

Ἐπειτα συνέχεια.

Αἰσώπος

Ο ΑΙΔΙΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

ἢ τὰ Χριστουγέννα ἐν Νουριμδέρη.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Β'

Τὰ δύο παιδιὰ ἐκ τῆς χειρὸς πάντοτε κρατούμενα ἔφθασαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Μάζο ἀποκαλυφθεὶς εὐσεβῶς καὶ θυσιάζας τὴν ἄκραν τῶν δακτύλων ἐντὸς τοῦ ἀγιαστηρίου προσέφερε τὸ ἀγιασμένον ὕδωρ εἰς τὴν Χριστίαν, εἰτα γονυπετήσαντες εἰς μίαν γωνίαν ἔλαβον θέσιν ἐν τῇ σκιᾷ τῶν μεγάλων κιόνων, οἵτινες ἐστήριζον τὸν ὑψηλὸν τοῦ ναοῦ θόλον.

Ἀπὸς ὁ ναὸς ἦν κατὰ μέτρος πλήθους, εἰς δὲ τὸ βάθος ὁ βωμὸς πεποικιλμένος διὰ τῶν ἀπαστραπτόντων ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου σκευῶν, διὰ τῶν ποικιλοχρῶν ἀνθῶν καὶ τῶν ἀπειραριθμῶν λαμπάδων, ἀπετέλει μαγικὸν ὅλως θεῶμα. Οἱ καπνοὶ τοῦ εὐώδους θυμιάματος εἶχον σχηματίζει ἀληθῆ νέφη, ἐντὶς δὲ αὐτῶν οἱ ἱερεῖς, οἱ διάκονοι καὶ ὁ ἐκ παίδων χορὸς, φέροντες τὰς ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἱερατικὰς στολὰς των, ἐτέλουν τὴν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων. Τὸ ὄργανον διὰ τῆς ἀρμονίας τοῦ ἐπλήρου τοὺς εὐρεῖς τοῦ ναοῦ θόλους, ὁ δὲ χορὸς, συνοδευόμενος ὑφ' ἀπάντων τῶν ἐκκλησιαζομένων, ἔψαλλε κατανυκτικώτατα τὴν ἔλευσιν τοῦ Θεανθρώπου, ὅλα δὲ αὐταὶ αἱ φωναί, φωναὶ βαρεῖται ἀνδρῶν, φωναὶ ἀργυρόχηι παίδων, φωναὶ γλυκεῖαι νεανίδων, φωναὶ ἡχηραὶ νεανιδῶν καὶ ἀσθενεῖς γραιῶν καὶ γερόντων συνενούμεναι, ἀπετέλουν λαμπρὰν καὶ γλυκεῖαν ἀρμονίαν. Ὁ Μάζο δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθὴς καὶ ἀφωνος εἰς τὴν λαμπρὰν ἐκείνην χορῳδίαν, καὶ μετ' ὀλίγων ἡ φωνὴ του ὑψώθη ὑπεράνω ὅλων, φωνὴ τόσον ἀρμονικὴ, τόσον ἡχηρὰ καὶ εὐστροφος, ὥστε οἱ περὶ ἐξιστάμενοι ἐστράφησαν νὰ τὸν ἀκούσωσιν.

Ἀνῆρ τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, περιτετυλιγμένος ἐντὸς τοῦ μανδύου του, διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ἔστη ἔναντι τοῦ ψάλτου, ὅπως ἀκούσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον· καὶ ἐνόσφ μὲν ὁ Μάζο ἔψαλλεν, οὗτος εἶχεν ἀτενίσαι ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ζωηροτάτους ὀφθαλμούς του, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μακρὰν λευκὴν γενειάδα του καὶ τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του.

Τὰ παιδιὰ δὲν τὸν ἔβλεπον, ἡ δὲ Χριστίνα ἐθαύμαζε τὸν βωμόν, τὰ φῶτα, τὴν μουσικὴν, καὶ ἐδέετο ἐξ ὅλης ψυχῆς πρὸς

τὸν Θεὸν διὰ τὴν μητέρα της. Ὁ Μάζο, συναίσθανόμενος μᾶλλον τὸ ποιητικὸν τῆς λειτουργίας, ἀνυψοῦτο πρὸς στιγμὴν, καὶ εἰτα ἐκυριεύετο ὑπὸ συγκινήσεως ἀσυνήθους, αὐτός, τὸ καλλιθέλαδον πτηνόν, ὅστις διήρχετο τὸν κόσμον ἄδων, χωρὶς νὰ σκέπτηται διὰ τὴν αὖριον, ἤρξατο μελαγχολῶν καὶ λέγων:

— Δυστυχὴς ἐγὼ!... Οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ μὲ ἀγαπᾷ, οὐδεὶς φροντίζει δι' ἐμέ! καὶ ἂν πρὸς στιγμὴν ἀπέθνησκον, οὐδεὶς θὰ μὲ ἐθρήνει!... Μόνος! πάντοτε μόνος! ἡ μικρὰ αὐτὴ, ἥτις μὲ ἐξέλαβεν ὡς ἀγγελον... ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ μήτηρ της θὰ τὴν ἀσπασθῇ... καὶ ἐμὲ οὐδεὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου μὲ ἡσπασθῇ... Μήτηρ τί ἐστίν, ἀγωνῶ... θὰ ἔδιδον ἀρετὰ ἔτη τῆς ζωῆς μου δι' ἐν φίλημα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια μόνον αἱ μητέρες ἠξέουρουσι νὰ δίδωσι!...

Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. Ἡ Χριστίνα τὸ παρατήρησε καὶ ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν της παρατήρει αὐτόν.

— Ἀ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, κλαίει! Λοιπὸν δὲν εἶνε ἄγγελος. Καὶ ἡ καρδία της κατελήφθη ὑπὸ μεγίστης συμπαθείας διὰ τὸν Μάζο.

Ὁ ἱερεὺς ἔψαλλε τὸν τελευταῖον ὕμνον ἐν τῷ βωμῷ, καὶ ἡ Χριστίνα, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ συντρόφου της, ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ τῆς ἐκκλησίας.

— Διατί κλαίεις! τὸν ἠρώτησε μόλις ἐξῆλθον.

— Ἐσκέφθην, ἀπεκρίθη ὁ Μάζο, ὅτι εἶνε πολὺ θλιβερόν νὰ εἶνέ τις μόνος εἰς τὸν κόσμον, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ μητέρα, ὅπως τὸν ἀσπασθῇ τὸ ἐσπέρας... Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ τὴν ἰδικήν σου, μικρά μου.

Ἡ Χριστίνα ἐδάκρυεν, ὁ δὲ νεανίας ἐπανελάβε:

— Μὴ λυπεῖσαι δι' ἐμέ, μικρά μου, δὲν θέλω νὰ θλίβεται ἡ ἀθῶα καρδία σου, ἐλθέ, πρέπει ν' ἀγοράσῃς τὸ δεῖπνό σου, ἐλθέ.

Καὶ λαβόντες τὴν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν παντοπωλείων ἄγουσαν, εἰσῆλθον εἰς τὸ μεγαλειότερον ἐξ αὐτῶν, ἐνθα ἐπωλοῦντο διάφορα τρόφιμα.

Ὁ Μάζο ἐξ ἰδίων του τῇ ἡγόρασε πᾶν ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων. Τὸ ψῆχος ἦτο δορυ καὶ ἡ μικρὰ ἔτρεμεν. Ὁ Μάζο παρατηρήσας τοῦτο, ἔλαβεν ἐκ τῶν ὤμων του τὸ ἐκπαινωφόριόν του καὶ περιετύλιξεν αὐτήν.

— Κρουνέας, τῇ εἶπεν, ἀτυχὴς μικρά μου, θερμάνθητι· ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τὸ ψῆχος, θὰ σὲ ὀδηγήσω μέχρι τῆς οἰκίας σου.

— Εὐχαριστῶ, τῇ εἶπε ἐγείρουσα τοὺς εὐγνώμονας ὀφθαλμούς της, ἀλλ' ἄφες ν' ἀγοράσω τὸ δεῖπνό μας.

— Ὅχι, φύλαξε τὸν ὀβολόν σου δι' ἄλλοτε, τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων, σοὶ τὸ δίδει ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ Χριστίνα ἔκυψε τὴν κεφαλὴν της καὶ βαδίζουσα παραπλευρῶς τοῦ Μάζο, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν: «ὁ Ἰησοῦς σοὶ τὸ δίδει», ὥστε ὁ Μάζο ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰη-

1. Ταυτὸν τῷ φονεῦν ἢ ἀποθνήσκειν· ἔκφρασις αὕτη ἐπικρατοῦσα παρὰ τῇ ἀθηναϊκῇ λαφ. Οἱ Γάλλοι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν λέγουσιν: *Envoyer dans le royaume des taupes*. Στέλλειν εἰς τὴν γῶραν τῶν ἀσπαλάκων. Εἰς κρύπτας δηλαδὴ ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου μένουσιν οἱ ἀσπάλακες.